

สรุปผลการวิจัยและข้อ เสนอแนะ

จากงานวิจัยนี้ สามารถสรุปได้ว่าแอมพิซิลลินลดประสิทธิภาพของยาเม็ดคุมกำเนิดในการป้องกันการตั้งครรภ์ในหนู โดยไปทำลายจุลชีพที่มีอยู่ตามปกติในทางเดินอาหาร ทำให้มีเอ็นซีเอ็ม บีต้า-กลูคูโรนิเดส ที่จะไปทำลายการจับตัวของเมตาบอไลต์ ของเอสโตรเจน ในรูปเมตาบอไลต์ควบคู่กับกลูคูโรนิเดสน้อยลง เอสโตรเจนถูกดูดซึมกลับผ่านระบบการไหลเวียนของตับและลำไส้ได้น้อยลง แต่กลับถูกขับออกกับอุจจาระมากขึ้น ปริมาณของเอสโตรเจนจึงไม่เพียงพอต่อการยับยั้งการตกไข่ ทำให้ประสิทธิภาพของยาเม็ดคุมกำเนิดลดลง โดยที่ขนาดรับประทานของยาเม็ดคุมกำเนิดที่ให้ผลในหนูมากเป็น 50 หรือ 100 เท่า ของขนาดรับประทานในสตรีนั้นเป็นผลจากความแตกต่างทางชีววิทยาของคนและหนู

แม้จะไม่พบว่าแอมพิซิลลินมีผลต่อประสิทธิภาพของยาเม็ดคุมกำเนิดในขนาดรับประทานของสตรีในหนูก็ตาม แต่ก็ยังมีข้อน่าสงสัย เกิดจากงานวิจัยนี้ว่า ในขนาดของยาเม็ดคุมกำเนิดที่น้อยเกินกว่าจะป้องกันการตั้งครรภ์ในหนูได้นั้น แอมพิซิลลินอาจทำให้เกิดการแท้งและตายคลอดขึ้นได้ แม้จะไม่สามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าจะเกิดขึ้นในคนได้หรือไม่ก็ตาม ก็ควรจะไตร่ตรองระวังในการใช้ยา 2 ชนิดนี้ร่วมกัน จนกว่าจะพิสูจน์ถึงความปลอดภัยในการใช้ร่วมกันได้

และควรจะได้มีการวิจัยต่อไป เกี่ยวกับขนาดที่เหมาะสมของยาเม็ดคุมกำเนิดที่ป้องกันการตั้งครรภ์ในหนูได้ รวมไปถึงขนาดของแอมพิซิลลินที่ทำให้เกิดการตั้งครรภ์ การแท้ง และตายคลอดในหนู เพื่อจะได้นำมาผลมาประยุกต์ในการใช้ยาทั้ง 2 ประเภทนี้ให้คน ทั้งในแง่ของการคุมกำเนิดที่มีประสิทธิภาพ ตลอดจนความปลอดภัยในการใช้ยาร่วมกัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในทางการแพทย์ต่อไป